

но, при все това, е готовъ да плати на тия хора за услугата имъ.

Еврикий и синътъ му. Квартъ, го слушахъ като свой благодѣтель, едва ли не на колѣнѣ. И двамата тѣ му заявихъ, че сж готови сами да изпълнятъ всичко, каквото той пожелае, съ пълното убѣждение, че единъ толкова святъ мъжъ не може да поиска нѣщо, което да не е съгласно съ Христовото учение.

Хилонъ ги увѣри, че се не лъжътъ, и, като вдигнахъ очитѣ си къмъ небето, пристори се, че се моли, а въ сжщностъ мислѣше колко би било добръ да приеме прѣдложението имъ и да спечели хилядото сестерции. Но, като помисли малко, той отблъсна тая мисль. Еврикий бѣше старецъ, изнуренъ не толкова отъ годинитѣ, колкото отъ работа и болести. Квартъ бѣше на шеснайсетъ години. А на Хилона бѣхъ нуждни хора ловки и, главно, силни. Що се касае до хилядото сестерции, той смѣташе, че, благодарение на измисления планъ, сѣ ще може да спести значителна часть отъ тая сума.

Тѣ още нѣколко пѣти настояхъ, но когато той рѣзко имъ отказа, отстъпихъ. Тогава Квартъ каза:

— Азъ, господине, познавамъ хлѣбаря Демосъ, при воденицата на когото работятъ роби и наемници. Единъ отъ тѣхъ е толкова силенъ, че може да извърши работата не само на двама, но и на четворица. Азъ самъ видѣхъ, какъ той носѣше камъне, които четворица не можехъ да вдигнатъ отъ мѣстото.

— Ако той човѣкъ е богобоязливъ и способенъ да се пожертвува за братята си, запознай ме съ него.

— Той е християнинъ, — отговори Квартъ, — тѣй като у Демаса работятъ повече християни. Има дневни и нощни работници; той е отъ послѣднитѣ. Ако идемъ сега, ще ги намѣримъ на вечера и ще можемъ свободно да поговоримъ съ тѣхъ. Демасъ живѣе около Емпория.

Хилонъ се съгласи. Емпорий се намира въ подножието на Авентинския хълмъ, значи не далече отъ голѣмия циркъ. Можеше да се не забикаля хълма и да се мине напрѣко прѣзъ рѣката, прѣзъ портика на Емилии.

— Азъ съмъ старъ, — каза Хилонъ, когато влѣзохъ подъ колонадата, — и понѣкога паметта ми измѣнява. Да! Нашия Христосъ биде прѣдаденъ отъ единъ отъ своитѣ ученици! Но сега не можъ никакъ да си спомнѣ името на прѣдателя . . .

— Юда, господине. Той се обѣси, — отговори Квартъ съ удивление, защото не можеше да разбере, какъ може единъ християнинъ да забрави това име.